

Dyssegaards- Kirken

Nummer 1 - 15. Marts 1945 - 10. Aargang

Dyssegaardskirken i Dyssegaardsskolen,
Dyssegaardsvej 26.

Højmesse hver Søndag Kl. 10.
(Prædikantliste i Aviserne).

Familiegudstjeneste.

Sidste Søndag i hver Maaned Kl. 14. For Børn
og Forældre.

Frivilligt Drengeforbund.

Formand: Pastor Jacobsen.
Leder: Klokker Rudolf Hansen.

Undervisning i Psalmesang.

De i sidste Nummer af Menighedsbladet annon-
cerede Psalmesangstimer, som Organist Hambur-
ger vilde indbyde til, har vi p. Gr. a. Forholdene
(Lys- og Varmerestriktionerne) ment at burde ud-
sætte til bedre Tider.

Tal fra Kirken for 1944

Antal Kirkegængere: 5810 (1943: 6739. — 1942:
6603. — 1941: 5473).

Antal Allergæster: 734 (1943: 740. — 1942: 625. —
1941: 622).

Antal døbt: 106 (1943: 103. — 1942: 116. —
1941: 78).

Antal Konfirmander: 36 (1943: 63. — 1942: 56.
— 1941: 64).

Antal Bryllupper: 17 (1943: 18. — 1942: 10. —
1941: 15).

Antal Begravelser: 74.

Udmeldt af Folkekirken: 7.

Separation og Skilsmisser: 12.

Indkommet i Kirkens Bøsser: Kr. 876.- (1943:
Kr. 754. — 1942: Kr. 809. — 1941: Kr. 563).

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen,
Dyssebakken 8. Telf. GE 2364. Træffes bedst Kl.
18—19 (Tirsdag ikke).

Kaldskapellan Max W. Olsen.
Kongelysvej 5 B. 1. tv. Telf. GE 3673. Træffes
bedst Kl. 12—13. (Fredag ikke).

Klokker Rudolf Hansen,
Ellemosevej 115. Telf. GE 2875. Træffes hver Dag
(undt. Torsdag) Kl. 10—13. Fredag tillige Kl. 18—19.

Menighedssygepl. Frk. E. Rønnekamp Holst,
Begehøj 36, 1. Telf. HE 6719. Træffes Kl. 13—15.

Paaske i Kirken —

Som det vil ses af ovenstaaende „Tal fra Kirken i 1944“ har der nu atter været en kendelig *Tilbagegang* i Kirkebesøget. Det er ret mistro-
stende. Hvorledes man egentlig skal bære sig ad
med at samle flere til Gudstjenesten her i Dysse-
gaards Sogn synes foreløbig ikke at kunne besva-
res. Sidst har der været forsøgt med, at en Læg-
mandskreds har gjort et Arbejde med Bibelkred-
se, Kirkeuger og Møder med fremmede Talere
o. s. v. Hvad man har faaet udrettet herved i an-
dre Henseender, skal ikke undersøges her. Paa
Kirkegangen har det *ikke* hjulpet. Heller ikke
dette. Lige saa lidt som de tidligere Indbydelses-
maader.

Nu er det altid vanskeligt for Præsten at udtale
sig om dette. Man vil altid mistænke ham for at
tale sin egen Sag; man vil altid kunne svare ham
med en Kritik af hans Prædiken eller Være-
maade. Imidlertid maa en saadan Betragtning-
maade paa det bestemteste afvises. Det drejer sig
her *ikke* paa nogen Maade om Præsten. Det drej-
er sig udelukkende om Menighedens, Præstens,
Degnens, Lægmandens — om *alles* Holdning over-
for *Gudstjenesten*. Er denne Holdning Udtryk for
Foragt eller for Respekt overfor Vor Herres Jesu
Kristi egen Indstiftelse? Det er Spørgsmaalet.

Der er i saa Henseende svære Brøst at pege paa
her i Dyssegaards Sogn.

En Haandværksmester udtalte — (beklagende,
bevares!) — at hans sjældne Kirkegang skyldtes
den Omstændighed, at der praktisk talt *hver* Søn-
dag Formiddag skulde være Møde af faglig, grund-
ejermæssig eller anden borgerlig Karakter. Jeg
vil ikke inklade mig i en overflødig Diskussion
om, hvorvidt det nu er nødvendigt, at saadanne
Møder absolut skal placeres i Kirketiden. Det er
det naturligvis ikke! Hvor jeg selv staar for Ind-
kaldelse til saadanne Møder, har det *aldrig* været
nødvendigt at angribe de to Timer fra 10 til 12
Søndag Formiddag. Der er derfor ikke noget at
diskutere. Det er simpelthen Ligegyldighed og
Foragt for Gudstjenesten, som her gør sig gæl-
dende.

En Konfirmand, som konsekvent udeblev fra
Gudstjenesten, erklærede, at han ikke maatte gaa
i Kirke for sin Far, da denne ønskede at have
ham i Nærheden, hvis de skulde ud at spadsere

Søndag Formiddag. Der er nu Grænser for, hvor langt man kan paaregne Præstens Medvirken til Konfirmationspjank.

Jeg er selv meget glad for min Have og holder meget af at virke i den. Men de Sneise af Mennesker her i Sognet, som overfor mig har givet Udtryk for, at deres Haves Pasning er nødvendig ogsaa, ja særlig Søndag Formiddag, faar uudskyldede: Der har altid været mange Former for *Afgudsdyrkelse!*

Saadan kunde man blive ved. Men til hvad Nytte. En Skændeprædiken fra Præsten tager ingen jo imod i vore Dage. Men hvad de skal tage imod, som læser dette, er, at jeg ogsaa her og paa denne Maade har frigjort mig for Anklagen for ikke at have sagt til i Tide. Det farligste af alt farligt i disse farlige Tider det er: Foragt for Gudstjenesten.

Og nu stunder Paaskehøjtiden til.

Nu ringer alle Klokker mod Sky,
Det kimer i fjerne Riger.
Hver Søndag Morgen højt paany
Stor Glæde mod Himlen stiger.

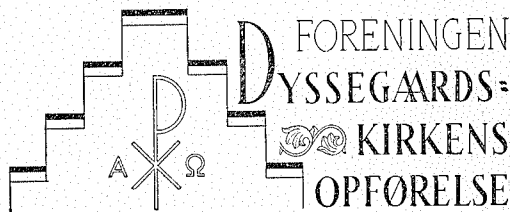
Hver Søndag Morgen! Ogsaa i denne Ulvetid, hvori Krigen og alt dens Væsen er i Færd med at umuliggøre enhver Form for naturlig Glæde. Eet Sted er ladt os i Fred, saaat Glædens sande Kilde fremdeles springer, hvor altid den sprang. Det er vor kristne Gudstjenestes Sted, vor Frelzers Indstiftelsers Sted, Stedet, hvor han har sagt os til, at vi skal møde, og hvor han vil møde os.

Denne ustandsede og ustandselige Glædens Kilde tog sit Udspring Paaskemorgen. „*Han er ikke her; han er opstanden, som han har sagt!*“ Vort Paaskebudskab er ikke et Paahit af os selv; det er Vor Herres egen Prædiken, som stadfæstedes af Guds Magt saavel hin første Paaskemorgen som hver eneste Gang, det bliver Paaske i et Menneskes Sind og Sjæl derved, at Herren aabnede sig for det Menneske, fordi det Menneske indfandt sig der, hvor Herren har sat ham Stævne — ved *Gudstjenesten!*

Saa give Gud da ogsaa Menigheden i vor Kirke en glædelig og velsignet Paaske!

Luk Øren op, al Kristenhed!
Og hør, at Guddoms-Manden
Med Liv og Lys og Himlens Fred
Er og hos os opstanden!

Hans Thyge Jacobsen.

Der er ikke indmeldt nye Medlemmer siden sidste Nummer af Bladet. Det er en Opgave for enhver, som arbejder med paa vor nye Kirkes Rejsning, at skaffe flere Medlemmer. Tag fat i Dag!

Konfirmanderne og Klokker.

Under Konfirmationsforberedelsen for et Par Aar siden kom en Tanke paa Tale, at samtlige Konfirmander fra Dyssegaardskirken skulde opfordres til at medarbejde paa den nye Kirke paa den særlige Maade, at de fra sig selv og andre skaffede Midlerne til Kirkeklokken. Det var en køn og morsom Tanke, som der imidlertid ikke er kommet noget ud af endnu. Men forleden kom en gammel Konfirmand og afleverede 25 Kr. som sit Bidrag. Tanken er altsaa ikke død. Ifald nogle Konfirmander — ældre som yngre — vil paatage sig at danne en Slags Komité til denne Tankes Virkeliggørelse, bedes de henvende sig derom snarest muligt.

Ikke RAADHUSKONCERT og ikke BAZAR

Det lader sig ikke gøre nu, forend Krigen er forbi. Saa kan vi forhaabentlig tage fat med friske Kræfter. Imidlertid kunde vi nok foranstalle en Bortlodning og paa den Maade faa en Erstatning, ligesom vi sidste Aar fik det ved Giroindsamlingen. Men Gevinster? Hvor kommer disse fra?

Særlige Gaver.

(Indgaaet til Pastor Jacobsen).

Fru Andersen, Fruevej, 10 Kr. — Pastorinde E. Berthelsen, Brødrevvej 24, 15 Kr. — Ass. Osc. Weidén, Vespervej 44, 10 Kr. — ialt 35 Kr.

Menighedsarbejdets Kasse for Aaret 1944.

Indtægt:

Overført fra 1943	136.74	
Kirkebøsse	452.00	
Bøsse ved Møder	7.25	
Udleje af Stole	2.00	
Menighedsraad for Lokale m. v.	100.00	
Andel i Oversk. af Menighedsbladet	250.00	
F. D. F. for Lokale m. v.	100.00	1047.99

Udgift:

Konfirmandstuens Tilskud	300.00	
Server. af Kaffe og Brød v. Møder	173.34	
Talere v. Menigheds møder o. a.	87.00	
2 Stk. Vejvisere	22.00	
Regning hos Bogtrykker	40.00	
Boggaver til Konfirmander	134.10	
Blomster, Telegrammer m. v.	13.40	
Annoncer og Blanketter	13.75	
Diverse Rengøring og Transport ..	25.00	
Klokkerkontorets Udlæg	73.16	
Pastor Jacobsens Udlæg	90.00	971.75
At overføre til 1945		76.24
		<u>1047.99</u>

10. Marts 1945.

Hans Thyge Jacobsen.

Guds opsøgende Kærlighed

„Herre, du har en saadan Omsorg for hver eneste af os, som spurgte du blot efter ham alene; og du har en saadan Omsorg for os alle, som var vi blot en eneste“. Disse Ord af Kirkefaderen Augustin er Sandhed. Vore Evangelier forkynder det. Lignelsen om Hyrden, der søger efter det ene forsvundne Faar; og Kvinden, der søger efter den ene tabte Drakme; og Faderen, der staar paa Vejen og spejder efter sin tabte Søn; alt dette er Billeder paa Guds opsøgende Kærlighed. Saa rig er hans Omsorg for os, at han i sin Kærlighed søger efter den enkelte, for at denne enkelte, der er gledet ud af hans Livssamfund, maa bringes tilbage og frelset.

Der er Evangelium i dette, at Guds opsøgende og frelsende Kærlighed gælder den enkelte. Her paa Jord synes den enkelte saa let at forsvinde i Mængden. Her spørges der som oftest efter Massen. Vælgermasserne, Soldaterdivisionerne, Arbejderkolonnerne interesserer man sig for; men den enkelte, hvad betyder han og hans Skæbne? Og i Katastrofetider, som vi gennemlever, synes den enkelte at spille en endnu mindre Rolle. Da er det et Evangelium, at Guds opsøgende og frelsende Kærlighed gælder mig, den enkelte. At jeg maa have Lov at tro, at jeg ikke er glemt af Gud. At de store Verdensbegivenheder, som tilsyneladende ganske hæmningsløst tromler Menneskeskæbner og Menneskelykke ned, ogsaa er i Guds højre Haand, og at han under alt dette i sin Kærlighed ikke et Øjeblik har glemt den enkelte og hvad hans er. Det var netop det, Jesus vilde lære Disciplene ved at fortælle dem, at ikke en Spurv faldt til Jorden, uden at deres himmelske Fader var med i det, og at paa dem var endog alle Hovedhaar talte. Denne Faderomsorg skulde skænke dem Frimodighed i onde Dage.

Hvem der kunde tro denne Guds Kærlighed, denne Guds Faderomsorg, tænk du maaske. Hvem der kunde hvile i dette — men jeg kan ikke, tilføjer du. Umuligt for mig at fatte, Ansigt til Ansigt med al den Ulykke, der omgiver mig i Verden.

Se, Troen paa Guds Omsorg for den enkelte, bliver først levende dér, hvor et Menneske lader sig finde af Guds opsøgende Kærlighed. Hvor et Menneske bestandig vender det døve Øre til, naar Gud kalder gennem sit Ord, gennem Livets Glæder og Sorger, gennem Samvillighedens Anklage og Skyldens Byrde, gennem Sygdommens Lidelse og Dødens Mørke, gennem alt det, som Gud kan bruge til at kalde ad et Menneske, — der skabes der aldrig Troens Tillid til hans Faderomsorg.

Du maa lade hans Frelserkærlighed naa dig. Du maa for Alvor ville indlade dig med ham og hans Ord. Da vil og kan han ved sin Aand skænke dig den Forvisning, at hvordan det end gaar dig paa denne Jord, saa omslutes du af hans omsorgsfulde Kærlighed til dig. Og saa lærer du den Tryghed at kende, som er Guds barnets Glæde.

Vilh. Dickmeiss, Præst v. Diakonissestiftelsen.

VORE FORSØMMELSER

Blandt de Ting, der kan styrte et Menneske i Ruin, staar Forsømmelserne som svært Skyts, der rammer haardt.

En Forretningsmand behøver saaledes ikke Tidernes Ugunst eller usolide Kunder til at odelægge sig; det er nok, at han forsømmer sin Forretning og ikke agter paa Prisernes Stigen og Falden. —

En Landmand behøver ikke at saa Ukrudtsfro paa sine Marker for at faa Gaarden ødelagt. Forsømmelser og Ligegyldighed kan nok faa den sat over Styr.

En Læge behøver ikke at stille en fejl Diagnose for at skade Patientten. Han kan blot undlade at tage sig af ham og lade haant om Sygdommen.

En Bygmester eller anden Haandværker behøver ikke bevidst at odelægge Værket. Unøjagtighed og Sjuskeri er tilstrækkelige Nedbrydningskræfter.

Saadan er Utroskab i vort Kald de store Brist. De staar som de strenge Anklagere. Og hvad der her gælder i vort Forhold overfor Drift og Ejendele og over for vort legemlige Velvære, har ogsaa Gyldighed over for vor Sjæl.

Vi behøver ikke med Forsæt at odelægge den, blot vi viser Forsømmelser, sygner den mere og mere hen.

Lad os derfor stedse mindes Salmens Ord: „Gør det lidet, du kan, og betænk, at vor Gud kræver kun, at en Tjener er tro!“ V.

DEN STORE LÆGE.

Den store Læges Træffetid er udstrakt til alle Døgnetimer. Til enhver Tid er han rede til at modtage den, der søger hans Hjælp — og selv slumrer eller hviler han aldrig.

Hans Konsultations-Værelse er overalt: I den stille Sygestue som paa den larmende Fabrik — paa den ensomme Vandrers Vej som paa Fronten, hvor Granaterne hvister — i Kammeret, hvor den døendes Natlampe vaager.

Den store Læge er ingen Mirakel-Mager, men den eneste, der virkelig ved Vej ud af Menneskets egentlige Sygdom. Han har god Tid — han spørger ud, og intet vil kunne skjules for hans Øjne, alt maa frem i Lyset — det er hans Krav, om han skal kunne hjælpe.

Hos den store Læge er man ikke blot et Nummer blandt mange. Hver enkeltets Ve og Vel ligger ham paa Hjerte, og han er med til at bære deres Byrder.

Hans Kur fejler aldrig, men til Gengæld er han ogsaa ubønhørlig i sine Krav om, at hans Anvisninger paa det nøjeste skal følges. Hans Medicin er ofte bitter — men den hjælper. Hans Kniv skærer ofte dybt — men den rensrer virkelig det onde ud.

Den store Læges Navn elskes og æres af Millioner, som fandt Helbredelse hos ham — og i Dag er de med til at bære Navnet ud til flere, for at saa mange som muligt kan finde Hjælp hos den store Læge — thi alle, alle vaander sig under Sygdommen, som han alene kan magte: SYNDEN med alle dens utallige, dybe Saar og dens navnløse Lidelser!

Kære Læser! Den store Læges Navn er Jesus Christus — ogsaa til dig fandt han Vej i din Daabs Stund — du har ham ved din Side — brug ham! „Thi dersom vi siger, at vi ikke har Synd, bedrager vi os selv, og Sandheden er ikke i os; men dersom vi bekender vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed!“ (1. Johs. 1, 8—9).

Gør Alvor af det *i Dag!* Og vær saa med til at bære den store Læges Navn ud til andre.

„En underfuld Læge i Jesus jeg fandt,
naar blot jeg i Tro til ham gaar —
det Blod, som uskyldigt paa Korset nedrandt,
er Lægedom nok for hvert Saar!
Han hengav sit Liv, og han udgød sit Blod,
han ofrede alting for mig!“

Ejnar Fledelius.

Ensomhedens Byrde.

Der er mange flere ensomme Mennesker, end vi tænker.

Der er en lille Flok, som Livskaarene stillede ene; de har det ofte svært, fordi de daglig føler at der er ingen, de er knyttet til. De har kanske ingen Ægtefælle, ingen Forældre, ingen Søskende, ingen Venner, kun bærer en tung Byrde. Vi føler med eder og beder ofte for eder, vi skulde være flittigere til at opsøge eder og række der et trøstende Ord i ensomme Timer!

Saa er der en stor Flok Mennesker, som har Ægtefælle, Søskende, Forældre, Venner og bekendte. De færdes, hvor Mennesker myldrer, og dog er de ensomme. Midt i Larmen kan de næppe overdøve ængstende Stemmer og Ensomhedens tunge Tryk. Omgivelserne aner ikke noget derom, kun synes de somme Tider at undres over det „fjerne“ Blik og adspredte Sind. Men i Reglen er det altsammen gemt bag en Maaske. Hvis du er en ensom Mand eller Kvinde, enten du saa har mange om dig eller ingen, som kender dig, jeg vil gerne tale med dig.

*

Saadan maa det nu være med mig, siger du. Nej, det behøver det ikke. For det er sandt, at Menneskehjerter og Menneskehjem kan faa usynligt Besøg af Jesus. Det hører til mit Livs Tryghed og Glæde at vide den Sandhed. Derfor kan jeg godt lide det Vers: „Du kommer, Jesus, til mig ind, og saa er Solen tændt, saa flygter Skyggen fra min Kind, og alt mit Savn er endt.“

Der er Lægedom for denne fortvivlede, ensomme Slægt hos Jesus. Fortvivlelsen lyser ud af mange Menneskeliv. O, min ukendte Læser, bær den til Jesus. Der er Lægedom for dig; thi han har alt, hvad vi trænger til. Ensomhedens Lidelse er han den eneste, der kan udrydde. Sempelthen af den Grund, at han er den eneste, der kan tage Bolig i et Menneskehjerte med guddommeligt Naade og Kraft.

Du ryster paa Hovedet ad denne gamle Sandhed (det vil sige: udadtil, for indadtil i Hjertet er du

maaske samtidig skælvende angst og længes mod Frelse); det er ikke noget for Nutidsmennesker! Jo vist, der er ingen anden Vej for Mennesker til Tryghed og Hjertefred.

Derfor maa du engang til ind i Overvejelse, om du ikke mangler det, som gør Livet til et rigtigt Menneskeliv. Jeg er vis paa, at du vil indrømme det, hvis du lever dit Liv uden Gud.

Jesus staar for Døren og banker! Luk ham ind hos dig. Det vil frembringe en hel Omvæltning — og en ny Glæde. Det vil lukke op for gamle Skabe i dit Sind, hvor der findes Arvegods, hvis Værdi du vil forstaa. Du vil møde Ordet om Jesus og hans Offerdød for dine Synder, og du vil møde den levende, usynlige Herre med al den Tryghed, han kan give sine.

*

Jeg tænker tit, naar jeg staar eller sidder ved en Kiste: hvor man dog er ensom til sidst. Selv om man har en Flok kære, som kan sidde ved ens Dødsleje og om ens Baare, saa er man dog i sin Død ensom. Alene — skal man gennem Dødens Flod. Nej, ikke alene, hvis man hører til Jesu Skare. For han rækker sine Venner Haand, og saa naar Ensomheden paa Syndens Jord for sidste Gang — og allermest — truer os.

Han kan løfte Ensomhedens Byrde af Menneskers Hjerte.

C. Nygaard Andersen.

Program over planlagte Møder i April Kvartal.

Søndag d. 15. April: Højmesse v. Generalsekretær, Pastor Erik Jensen.

Torsdag d. 19. April: Begge Bibelkrese samles hos Fabrikant Frøkjær-Jensen, Lyngbyvej 298. — Indleder: Bymissionær Chr. Jensen. Text: Matth. 26,51—75.

Torsdag d. 3. Maj: Møde i Dyssegaardskirken ved Pastor Vilh. Dickmeiss, Diakonissestiftelsen.

Torsdag d. 17. Maj: Vestre Bibelkres hos Fru Wisenberg, Sønderengen 63. — Indleder: Bymissionær Chr. Jensen. — Text: Matth. 27,1-26. Østre Bibelkres hos Chauffør Poulsen, Mylius Erichsens Allé 47. Indleder: Bymissionær Kaj Jacobsen. Text: Matth. 27,1—26.

Torsdag d. 7. Juni: Møde i Dyssegaardskirken ved Pastor Westhausen.

Søndag d. 10. Juni: Højmesse i Dyssegaardskirken ved Pastor Georg Bartholdy.

Torsdag d. 21. Juni: Begge Bibelkrese hos Fabrikant Fr. Hansen, Sønderdalen 34. — Indleder: Bymissionær Chr. Jensen. Text: Matth. 27,27-66.

Alle Møderne er Kl. 19,30.

For tunghøre og døvblevne er der i St. Andreaskirken, Farimagsgade, Gudstjeneste med Lyskrift og Mangehører:

Langfredag Kl. 2: Pastor Holmer. Allergang.

Søndag d. 8. April Kl. 2: Pastor Holmer. Allergang.

Søndag d. 22. April Kl. 2: Pastor Sanger.